

[Indenrigsministeren.]

kræves kommunal Ejendomsskyld. Af hvad jeg her har nævnt følger, at saafremt Ejendomsskatterne af den ene eller anden Grund maatte stige i en Kommune, skal disse forhøjede Skatter opkræves i Form af øget Grundskyld; hvis Ejendomsskatterne af den ene eller den anden Grund maatte gaa ned i en Kommune, skal Nedsættelsen falde paa Ejendomsskylden. I øvrigt bestemmes det i § 3, at Kommunerne bemyndiges til i det Omfang, man maatte ønske, at overføre Ejendomsskatter fra Ejendomsskyld til Grundskyld.

De Bestemmelser, jeg her har nævnt, og som indeholdes i §§ 2 og 3, bygger paa den Opfattelse, at Skatter paa almindelige Bolig- og Erhvervsbygninger er blandt de daarligste Skatter, der overhovedet findes. De modvirker det samfundsnyttige Arbejde, de modvirker den bedst mulige Udnyttelse af Landets Jord. Derfor maa Lovgivningen efter min Opfattelse have Pligt til at samfundsmæssige Grunde, saaledes som det her foreslaas, at hindre, at fremtidigt Nybyggeri beskattes, medens det i øvrigt er overladt til Kommunernes frie Skøn, om de vil afvikle den Beskatning, der hviler paa de bestaaende Bygninger, alt under Overvejelse af de stedlige Forhold rundt omkring i Landet. Jeg gør dog opmærksom paa, at medens Hovedregelen som nævnt er den, at Kommunerne frit kan bestemme, om de efter et Skøn over de lokale Forhold vil afvikle de bestaaende Bygningsskatter eller ikke, gøres der dog en Undtagelse herfra i § 3, 3die Stykke, idet jeg har fundet det rimeligt, at der sker en automatisk Nedsættelse af det afgiftspligtige Beløb, hvoraf en Ejendom svarer Ejendomsskyld, naar enten Ejendommens Bygninger gaar ned i Værdi eller Ejendommens Grundværdi stiger, saa Grundværdiskatten af den Grund gaar op.

Medens det her foreliggende Lovforslag for Landkommunernes Vedkommende alene gaar ud paa en Skatteomlægning, idet disse Kommuner jo i Forvejen som nævnt selv bestemmer, hvilket Forhold der skal bestaa mellem Ejendomsskatterne og de personlige Skatter, indeholder den nye § 4 en vis Adgang for Hovedstaden og Købstæderne til, hvis man ønsker det, at forhøje Grundskylden ud over de Grænser, der i Øjeblikket gælder. Det er jo en kendt Sag, at der navnlig for Købstædernes Vedkommende gælder ganske overordentlig snævre Grænser for Paaligningen af Ejendomsskatter, idet Ejendomsskylden og Grundskylden

tilsammen her ikke maa udgøre over en Sjattedel af Kommunens aarlige Udgifter beregnet efter et Gennemsnit for de sidste 10 Aar. Denne hidtil gældende Bestemmelse har selvfølgelig i høj Grad været medvirkende til de overordentlig tunge personlige Skatter, der findes i en Række af Landets Provinsbyer. Naar man betragter Udviklingen i vore Provinsbyer, og da navnlig de større, i det sidste Slægtled, faar man et overmaade interessant Billede af, hvorledes uheldige Skattelove har hindret Byerne i at tage Konsekvensen af den befolkningsmæssige Udvikling her i Landet. I dette Slægtled er der, som alle jo ved, foregaaet en meget stor Tilvandring fra Landet til Byerne. Denne Tilvandring medfører selvfølgelig i første Omgang for Byernes Vedkommende meget forøgede kommunale Udgifter; den betyder, at Udgifterne til Skoler, til sociale Formaal, til Opførelse af Værker af forskellig Art, til Gadeanlæg o. s. v. forøges. Men samtidig medfører denne Tilvandring til Byerne jo ogsaa, at der skabes mægtige Jordværdier, der alene fremkommer i Kraft af den forøgede Efterspørgsel efter Jord. Men naar saaledes det, vi nu har været Vidne til i det sidste Slægtled, kan karakteriseres saaledes at det offentlige i Byerne paa den Maade, jeg her har nævnt, forbeholder sig selv alle Udgifter, der følger af Tilvandringen til Byerne, men samtidig overlader de Værdier, som skabes ved Tilvandringen — og som skabes uden direkte Arbejde af dem, der sidder inde med Jorden —, til private, ja, da maa den logiske Konsekvens deraf blive, hvad vi i dette Øjeblik kan iagttage, de uhyre tunge personlige Skatter, der hviler paa Byernes Borgere. Derfor er det klart, at alle Skatteydere i Landets Byer maa være overordentlig interesserede i det Lovforslag, den højtærede Finansminister har forelagt her i Dag, og ogsaa maa være interesserede i, at der gives en rimelig Bevægelsesfrihed paa det Omraade, som det her foreliggende Lovforslag behandler. Lovforslaget gaar da ud paa, at Bykommunerne kan gaa ud over den gældende Grænse med Hensyn til Opkrævning af Ejendomsskatter; men hvis Kommunen beslutter at ligne mere end en Sjattedel af samtlige Ejendoms- og personlige Skatter, kan Grundskylden dog højst forøges med 1 pro mille om Aaret. Jeg mener, der dermed er skabt en rimelig Sikkerhed for en vis Kontinuitet i Ejendomsbeskatningen.

Jeg skal i øvrigt gøre opmærksom paa, at de Bestemmelser, der indsattes i den kommunale Ejendomsskattelov af 1926 ved-